

Απομαγνητοφωνημένα αποσπάσματα τηλεφωνικών παρεμβάσεων του **αναρχικού χρήστου ποδήτη**. Παραθέτουμε το μεγαλύτερο μέρος τοποθετήσής του στο ραδιόφωνο [www.1431am.org](http://www.1431am.org) (Θεσ/νίκη, 8 Μάρτη) παρεμβάλλοντας αποσπάσματα και από άλλες παρεμβάσεις του σε εκδηλώσεις σχετικές με την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές (Μπραχάμι, 19 Φλεβάρη και Ηράκλειο, 26 Φλεβάρη).  
σύντροφοι-συντρόφισσες

**Βρίσκομαι προφυλακισμένος** εδώ και τρεις μήνες περίπου μετά τις συλλήψεις της 4ης Δεκεμβρίου. Για να πιάσουμε όμως την ιστορία από την αρχή πρέπει να πάμε λίγα χρόνια πιο πίσω. Στις 22 Μαΐου 2008 γίνεται ένας εμπρησμός τριών οχημάτων της κατασκευαστικής εταιρείας που είχε αναλάβει τα έργα του νέου Εφετείου στην Αθήνα. Την επόμενη μέρα με προσάγουν, κοντά στο μετρό των Αμπελοκήπων, κρατούμαι για κάποιες ώρες στην ασφάλεια όπου μου γίνονται ερωτήσεις σχετικά με το πού βρίσκομαι το προηγούμενο βράδυ, στο τέλος μου παίρνουν μια μαρτυρική κατάθεση και με αφήνουν ελεύθερο. Από τότε βρίσκομαι διαρκώς κάτω από διακριτική και αδιάκριτη παρακολούθηση της αστυνομίας. Ίσως πιο χαρακτηριστικό και κάπως αστείο δείγμα αυτής της κατάστασης, αυτής της καθημερινότητας, είναι ότι γείτονες στην επέτειο του Πολυτεχνείου του 2009 καλούν την αστυνομία θεωρώντας ύποπτους τους αστυνομικούς που παρακολουθούν το σπίτι μου στον Χολαργό. Παράλληλα δημοσιογράφοι διαρκώς μέσα από κανάλια και εφημερίδες φιλοτεχνούν το προφίλ του μόνιμα υπόπτου. Παρά την αντιφατικότητα βέβαια να είμαι διαρκώς ύποπτος ανάλογα με το ποια οργάνωση δρα, αυτοί συνεχίζουν αμείωτα την προσπάθειά τους έτσι ώστε να δημιουργήσουν το κατάλληλο κλίμα για κάποια επικείμενη σύλληψη. Αποκορύφωμα όλης αυτής της επικοινωνιακής εκστρατείας είναι η δημόσια ανακοίνωση από τα δελτία ειδήσεων των 8 αλλά και από τις κυριακάτικες φυλλάδες, το Νοέμβριο του 2009 ότι έχει εκδοθεί εναντίον μου ένταλμα σύλληψης για τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Η περιγραφή βέβαια πάντα ίδια: Χρήστος, 30 χρονών, προσαχθέντας για την υπόθεση του Εφετείου.

Νομίζω ότι οι αντιστοιχίες με την περίπτωση της Φαίης (Μέγιερ) αλλά και τόσων άλλων συντρόφων είναι πάρα πολλές για να υποστηρίξει ακόμα και ο πιο καλοπροαίρετος, ο πιο αγαθός, ότι είναι τυχαίες. Δυόμισι χρόνια μετά τον εμπρησμό του Εφετείου και δύο μέρες πριν συλληφθώ για αυτήν την υπόθεση καλούμαι να απολογηθώ στην 8η τακτική ανακρίτρια για αυτόν τον εμπρησμό έχοντας να αντιμετωπίσω ένα βαρύ κατηγορητήριο με 3-4 κακουργήματα και ένα πλημμέλημα. Παρόλα αυτά, λόγω των πραγματικών δεδομένων της υπόθεσης αφήνομαι ελεύθερος με περιοριστικούς όρους (απαγόρευση εξόδου από τη χώρα και παρουσία στο τμήμα) και αυτή η υπόθεση λήγει.

Προφανώς κάποιοι δυσαρεστούνται με αυτήν την εξέλιξη. Έτσι σήμερα βρίσκομαι κατηγορούμενος για μια υπόθεση στην οποία δε γνωρίζω καν τους συγκατηγορούμενούς μου. Αν μέχρι τώρα η αντιπρομοκρατική ποινικοποιούσε τις προσωπικές και συντροφικές σχέσεις, πλέον έχει το θράσος, πλέον τολμάει να τις κατασκευάζει. Ατράνταχτο στοιχείο και ικανό για την ανακρίτρια να κρίνει ότι υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις ενοχής, είναι ότι βρέθηκα να κινούμαι στην περιοχή του Πειραιά την ίδια ώρα -χωρίς βέβαια να διευκρινίζεται ακριβώς ούτε το μέρος, ούτε η ώρα- που κινιόταν στην ευρύτερη περιοχή και ένας από τους συγκατηγορούμενούς μου, ο Αλέξανδρος Μητρούσιος. Σύμφωνα με την αντιπρομοκρατική εγώ εκείνη τη στιγμή έκανα μέτρα αντιπαρακολούθησης στο συγκατηγορούμενό μου, χωρίς βέβαια να διευκρινίζεται ούτε σε ποιο σημείο ήμουνα εγώ, ούτε σε ποιο σημείο βρισκόταν ο συγκατηγορούμενός μου, ούτε ότι μπορούσαμε να επικοινωνούμε, ούτε την ακριβή στιγμή, ούτε πώς αυτό γινόταν, τίποτα. Παρόλα αυτά προφυλακίστηκα για αυτήν την υπόθεση.

Όλα αυτά νομίζω πως δε μπορούν να ερμηνευτούν έξω από το περιβάλλον μέσα στο οποίο διεξάγονται. **Το καπιταλιστικό καθεστώς βρίσκεται στη δίνη μιας ποδυδιάστατης κρίσης**, οικονομικής, χρηματιστικής, περιβαλλοντικής, κοινωνικής. Στην πραγματικότητα πιστεύω ότι βρίσκεται σε μια παγκόσμια κρίση αναπαραγωγής του. Αποτέλεσμα όλης αυτής της κατάστασης αλλά και ταυτόχρονα δυναμικό κομμάτι της καθεστωτικής λύσης είναι οι πόλεμοι στην καπιταλιστική περιφέρεια, η οικονομική σύγκρουση ανάμεσα στα πιο ισχυρά μπλοκ εξουσίας και οι ενδοσυστημικές αντιπαραθέσεις, μα κυρίως είναι η καπιταλιστική επίθεση με στόχο την ευρύτερη φτωχοποίηση και προλεταριοποίηση. Για να είναι νικηφόρα για το ίδιο το καθεστώς αυτή η επίθεση, απαιτούνται ακόμα και στον ανεπτυγμένο δυτικό κόσμο καθεστώτα μόνιμης έκτακτης ανάγκης, κοινοβουλευτικές δικτατορίες και αυτό γιατί η κρίση παράγει καταστάσεις που απαιτούν διαρκώς μεγάλης κλίμακας κρατικές παρεμβάσεις. Το πρόβλημα όμως είναι ότι το κοινοβουλευτικό θεσμικό πλαίσιο δεν επιτρέπει αυτές τις γρήγορες και δυναμικές παρεμβάσεις. Είναι όλο και πιο απαραίτητος ένας κρατικός μηχανισμός που θα επιβάλλει μέτρα παρακάμπτοντας την αβρότητα του δημοκρατικού διαλόγου, τους αργούς του

ρυθμούς. Γι' αυτό και η υπερσυγκέντρωση εξουσίας στα χέρια λίγων υπουργών, γι' αυτό οι νόμοι ψηφίζονται με τη διαδικασία του κατ' επείγοντος χωρίς καν τα προσήματα, την απάτη, τη συζήτηση στη βουλή ή το ψεύδος του κοινωνικού διαλόγου.

Ταυτόχρονα το καθεστώς δε θα μπορούσε παρά να θωρακίζει με κάθε τρόπο τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς, τους οργανώνει επιστημονικά, τους ενισχύει υλικά αλλά και με ανθρώπινο δυναμικό, μα κυρίως δίνει πολιτική κάλυψη σε κάθε τους ενέργεια. Έτσι και αλλιώς η βία πια είναι η μόνη πειθώ, ο μόνος τρόπος για να εκβιάσει όχι τη συναίνεση πια αλλά την υποταγή. Ο τρομονόμος αναθεωρείται, ο στρατός οργανώνει ασκήσεις πάνω στη χρήση αστυνομικού εξοπλισμού και τη διάλυση των διαδηλώσεων. Η αστυνομία εκπαιδεύεται και δρα σαν στρατός κατοχής. Η Ελλάδα έχει μετατραπεί σε ένα διεθνές πείραμα καταστολής και νομίζω ότι όλα αυτά περιγράφουν *ένα οδοκτηρωτικό καθεστώς...*

(...) Ένα πείραμα όσον αφορά τα νέα οικονομικά μέτρα, δηλαδή τον περιβόητο στόχο αυτό της εσωτερικής υποτίμησης για τη μετατροπή της οικονομίας της Ελλάδας σε μια οικονομία τύπου Ταϊβάν, χωρίς συλλογικές συμβάσεις εργασίας, χωρίς μισθούς, χωρίς δωρεάν νοσοκομεία, χωρίς συντάξεις, ένα κάτεργο δηλαδή, και ταυτόχρονα βέβαια είναι και ένα πείραμα πειθαρχίας και καταστολής. Δεν είναι τυχαίο ότι στις Σέρρες επιβλήθηκε απαγόρευση ακόμα και της απόπειρας συνάθροισης των αγροτών έτσι ώστε να μη μπλοκάρουν το τελωνείο και ταυτόχρονα ο υπουργός υγείας βγήκε στη βουλή και είπε ότι οι αγρότες λειτουργούν αντεθνικά. Δεν είναι τυχαίο ότι δίδεται πια ως ποινικό αδίκημα το να μην πληρώνεις δίδαχα ή το να μη χτυπάς εισιτήριο στο λεωφορείο, δεν είναι τυχαίο ότι ο στρατός εκπαιδεύεται εδώ και καιρό με πρόσχημα τις ειρηνευτικές αποστολές για την καταστολή διαδηλώσεων, δεν είναι τυχαίο, αν δεν κάνω λάθος, ότι οι κάτοικοι των Πετραλώνων δίνονται διότι με πειθώ και με επιθετικότητα επιδίωκαν τη ρήξη της περίφραξης στο λόφο του Φιλοπάππου (...)

*...Η καταστολή του εσωτερικού εχθρού*, με την αντιτρομοκρατική πολιτική να είναι βασική συνιστώσα της, αιχμή της, είναι πολυεπίπεδη, αλλάζει διαρκώς κατευθυντήριες γραμμές, δόγματα, στοχοποιήσεις αλλά στην ουσία αναπαράγει και προωθεί διαρκώς πέρα από τις όποιες διαφοροποιήσεις της την εγκληματοποίηση των αναρχικών αλλά και όσων αγωνίζονται. Είδαμε μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη και πριν ξεκινήσει το δημόσιο ξέσπασμα της κρίσης μια συνολική επίθεση στον εσωτερικό εχθρό. Εκατοντάδες άνθρωποι βρίσκονται σε δικαστική ομηρία, οι προφυλακίσεις διαδέχονται η μια την άλλη, βαριές κατηγορίες απειλούν με εξοντωτικές καταδίκες, αποκάλυπτη είναι πλέον η ποινικοποίηση των φιλικών και συντροφικών σχέσεων. Βλέπουμε ένα νέο ιδιώνυμο με πιο πρόσφατα παραδείγματα της Φαίης και το δικό μου, όπου χωρίς το παραμικρό στοιχείο άνθρωποι είτε βρίσκονται στη φυλακή είτε κατηγορούνται βαριά με μόνο στοιχείο τη συμμετοχή τους στο κίνημα. Το βούλευμα με το οποίο προφυλακίστηκε έστω για 15-20 μέρες η Φαίη είναι τελείως αποκαλυπτικό, δηλαδή ότι κατείχε και διάβαζε δημοσιευμένα κείμενα ατόμων που η ίδια χαρακτηρίζει πολιτικούς κρατούμενους. Επίσης η πιλοτική εισαγωγή της σύγκρισης dna στην περίπτωση του Άρη Σειρηνίδη, του οποίου η δίκη ξεκινάει αύριο, η αστυνομική κατοχή των Εξαρχείων, οι εισβολές σε στέκια και καταλήψεις, οι δολοφονικές επιθέσεις της ομάδας Δίας και Δέλτα στις πορείες και όλα αυτά μαζί με το θεαματικό συρφετό των εκαμμυρίων να μεταφέρουν τους προσαχθέντες, τους κατηγορούμενους με τα αλεξίσφαιρα, τους εκαμίτες μέσα στις δικαστικές αίθουσες ή τους κουκουλοφόρους της αντιτρομοκρατικής μέσα στα ανακριτικά γραφεία την ώρα που υποτίθεται αποφασίζεται η πιθανή προφυλάκιση, όλα αυτά φυσικά για να κατασκευάζεται η εικόνα του επικίνδυνου τρομοκράτη. Νομίζω ότι ο στόχος τους είναι ο φόβος, η εσωτερίκευση της ήττας και της παντοδυναμίας του κράτους, η θυματοποίηση. Να σκεφτεί ο καθένας, να πάει σπίτι του, να γυρίσει στις σπουδές του, στη δουλειά του, στην οικογένειά του, στις βραδινές εξόδους του. Στόχος τους είναι να εξουδετερώσουν τον ίδιο τον αγώνα, το ίδιο το κίνημα, εξουδετερώνοντας και φοβίζοντας τους ίδιους τους αγωνιστές, όσους δηλαδή συμμετέχουν ενεργά στο αντιεξουσιαστικό, αναρχικό, ανατρεπτικό κίνημα χωρίς οικονομία δυνάμεων και χωρίς να υπολογίζουν το κόστος, που προωθούν κάθε στιγμή την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη, τη σύγκρουση με το καθεστώς...

(...) Στόχος βέβαια δεν είναι να εξοντώσουν εμάς μόνο, στόχος αυτής της κατασταλτικής κίνησης απέναντι στον εσωτερικό εχθρό, είναι *η επειδήρρηση των σύγχρονων επικίνδυνων τάξεων*. Η καταστολή αυτή θέλει να λειτουργήσει ως παράδειγμα απέναντι σε όσους ασφυκτούν, σε όσους διαδηλώνουν, σε όσους κατεβαίνουν στο Σύνταγμα και πετάνε πέτρες στα ΜΑΤ στις απεργίες, απέναντι στον καθένα που δυσφορεί απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα, απέναντι στη ζωή του, σε μια ζωή που αποδεικνύεται όλο και πιο φτωχή, όχι μόνο από οικονομικής άποψης αλλά πιο φτωχή από ουσία, από νόημα (...)

...Ταυτόχρονα, σε άλλα επίπεδα βέβαια, αλλά ταυτόχρονα και παράλληλα, το σύστημα στοχοποιεί, υποτιμά, εγκλείει διάφορες κοινωνικές ομάδες στις σύγχρονες επικίνδυνες τάξεις. Πιο ενδεικτικό παράδειγμα αυτή τη στιγμή από τους μετανάστες δύσκολα νομίζω θα βρούμε. Το χαμηλότερο ίσως ποσοστό δεκτών αιτήσεων ασύλου στην Ευρώπη, οι νάρκες και οι φράχτες στον Έβρο, η Frontex και το λιμενικό να βουλιάζει τις βάρκες στο Αιγαίο, οι ιδέες για πλωτές φυλακές. Και ταυτόχρονα ο προσδιορισμός των μεταναστών σαν το απόλυτο κακό,

υπεύθυνοι για τις ασθένειες, την ανεργία, την εγκληματικότητα, ακόμα και τη χρεωκοπία των νοσοκομείων σύμφωνα με τον Λοβέρδο, ακόμα και για το ρατσισμό. Και όταν σηκώνουν κεφάλι, όταν αγωνίζονται, όπως στην περίπτωση της απεργίας πείνας των 300 μεταναστών στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη το κράτος δείχνει τα δόντια του, δεν το βλέπουμε να δαγκώνει με όλη του τη δύναμη ακόμα αλλά να απειλεί. Επιβάλλεται περισσότερο με την πυγμή του και τον όγκο των δυνάμεών του παρά με την άμεση βία. Έχουμε δηλαδή την άρση του ασύλου στη Νομική, έχουμε τις διώξεις στον πρύτανη ή στα μέλη της πρωτοβουλίας αλληλεγγύης, έχουμε τη σκληρή γραμμή σε σχέση με τα αιτήματα και όλα αυτά φαίνεται να παρουσιάζονται με μια αριστερή, δημοκρατική φρασεολογία και ρητορική, σαν μια ανθρωπιστική λύση μπροστά στη δυνατότητα του κράτους να αιματοκυλήσει τη Νομική.

*Απάντηση σε όσα αυτά νομίζω  
δεν μπορεί να είναι άδωδη από την αλληλεγγύη.* Συγκεκριμένα η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές, στους πολιτικούς κρατούμενους, νομίζω ότι δεν είναι αγγαρεία, δεν είναι ούτε καθήκον και δεν είναι χάσιμο χρόνου ίσως όπως μπορεί να θεωρείται από διάφορους. Γιατί η προώθηση του λόγου των κρατουμένων και ιδιαίτερα η αλληλεγγύη σε αυτούς όταν απλώνεται στους αγώνες που ξεσπούν ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου, είναι ικανή να καταδείχνει την καπιταλιστική κίνηση, την αναδιάρθρωση της οικονομίας και της καταστολής, που μόνο ως τέτοια μπορεί να καταπολεμηθεί. Είναι ικανή να οξύνει τον κοινωνικό και ταξικό ανταγωνισμό γιατί σε αυτή τους την προσπάθεια βρέθηκαν στα χέρια του εχθρού οι κρατούμενοι και ακριβώς για αυτό το σκοπό συνεχίζουν να παλεύουν πίσω από τα συρματοπλέγματα. Νομίζω ότι η αλληλεγγύη δεν είναι χάσιμο χρόνου γιατί είναι ικανή να πάρει πίσω τους συντρόφους, είναι ικανή να πιέσει για τη σύντομη απελευθέρωσή τους, χαρίζοντας τελικά σημαντικές ήττες στο κράτος και να δώσει δύναμη και αυτοπεποίθηση στο κίνημα, να δώσει νέα ώθηση που τελικά θα το ξεμπλοκάρει...

(...) Εγώ κρίνω ότι, έτσι όπως αντιλαμβάνομαι εγώ την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές, νομίζω ότι είναι η επέκταση των σχέσεών μας μέσα στην εξεγερτική κοινωνική πράξη, η επέκταση των σχέσεών μας δηλαδή μέσα στο εσωτερικό της καθημερινής σύγκρουσης, του παγκόσμιου εμφυλίου πολέμου, στο εσωτερικό του ανατρεπτικού κινήματος. Δεν είναι τα τυχερά κάποιας συμφωνίας, δεν ανταλλάσσεται, δεν κεφαλαιοποιείται αργότερα, ούτε φυσικά την προσφέρουμε για να μας επιστραφεί κάποια στιγμή όταν τη χρειαστούμε. Σε καμία περίπτωση επίσης, δεν είναι η συνέχιση και η εξέλιξη της δράσης των κρατουμένων, επιβάλλοντας με έναν εκβιαστικό τρόπο την αλληλεγγύη με την ταύτιση ή την αδιαφορία. Αν η αλληλεγγύη αφορούσε μόνο όσους ταυτίζονται στα πολιτικά μας σχέδια, αν οι συντροφικές μας σχέσεις διαμορφώνονταν από τις κοινές εμπειρίες και επιλογές ή ακόμα περισσότερο από ταυτόσημη αξιολόγησή τους, τότε νομίζω ότι οι ίδιοι θα καταφέρναμε να την υπονομεύαμε, να την περιορίζαμε σε πολύ στενά πλαίσια και όρια. Η αξία της, η ομορφιά της, η δύναμή της, είναι ότι συνδέει, ότι προσπαθεί να συνδέσει, ότι προσπαθεί να επικοινωνήσει μάλλον -γιατί είναι μια διαδικασία αρκετά δύσκολη- άγνωστους μεταξύ τους αγώνες, πολέμους και συγκρούσεις. Προσπαθεί να συνδέσει από τους αγώνες των φυλακισμένων αγωνιστών ως την αντίσταση στη λωρίδα της Γάζας και από κει σε όσους αρνούνται να πληρώσουν τα διόδια, από τις οδομαχίες στην Κερατέα και την απεργία πείνας των μεταναστών ως τις εξεγέρσεις στη βόρειο Αφρική και τον αραβικό κόσμο. Πράγματα που είναι διαφορετικά, πάρα πολλές φορές και αντιφατικά, σημεία αναφοράς, σκεπτικά, εμπειρίες, πρακτικές και πραγματικότητες. Και παρόλα αυτά όμως αυτές οι πραγματικότητες, παρόλα τα αντιθετικά αυτά σημεία που έχουμε μεταξύ τους, συνθέτουν την ποικιλότητα του αγώνα. Συνθέτουν την από 'δω πλευρά του οδοφράγματος. Νομίζω τώρα ότι σε συνέχεια αυτού του σημείου, νομίζω ότι πρέπει να τονίσουμε πόση σημασία έχει η κριτική διάσταση της αλληλεγγύης. Στο βαθμό που τουλάχιστον εγώ θεωρώ αυτόνομο το να βρίσκομαι αλληλέγγυος ακόμα και με ανθρώπους ή καταστάσεις αγώνα με τις οποίες διαφωνώ κάθετα. Νομίζω ότι η αλληλεγγύη δεν έχει αξία χωρίς την κριτική. Τότε είναι ζωντανή, τότε σ' αφήνει να κινείσαι, να κάνεις πράγματα. Επίσης να μην αντιλαμβάνεσαι τη δική σου θέση σαν κάποιο θέσφατο. Το ζητούμενο, το κρίσιμο σημείο, είναι ότι η κριτική απαιτεί απόλυτη συντροφικότητα και διάθεση για κοινό αγώνα. Κι αυτό το λέω γιατί συχνά οι αιχμάλωτοι σύντροφοι, λόγω των μεγάλων απαιτήσεων, όσο και του μεγάλου κόστους -δεν μπορούμε αυτό να το παραγνωρίσουμε σε κανέναν, σε καμία στιγμή- που έχουν οι επιλογές τους, υπάρχουν στιγμές που δείχνουν να μη δέχονται την κριτική και να θεωρούν την πολιτική αντιπαράθεση σαν μία πράξη απαξίωσης, σαν μια πολεμική επίθεση. Από την άλλη αν θέλουμε να 'μαστε έτσι δίκαιοι, βλέπουμε ότι πολλές φορές η ανέξοδη κριτική θυμίζει, ξέρω 'γω, συζήτηση φοιτητών. Γενικότητες, αφορισμοί, καμία συγκεκριμένη πρόταση που να προωθεί τον κοινωνικό και τον ταξικό ανταγωνισμό. Νομίζω ότι αν θέλουμε να συνοψίσουμε, το επίφοβο αυτό σημείο της κριτικής, το επίφοβο αυτό σημείο που μας ανοίγει όλες τις δυνατότητες της αλληλεγγύης, που μπορεί να αναδείξει πραγματικά τον πλούτο της, νομίζω ότι το επίφοβο αυτό σημείο απαιτεί καθαρές προθέσεις, μίσος για την εξουσία και συντροφικότητα για όσους την πολεμούν (...)

(...) Για μένα η αλληλεγγύη είναι αξία, είναι προϋπόθεση της εξέγερσης, της επανάστασης, της καθημερινής σύγκρουσης με τον καπιταλιστικό κόσμο, είναι προϋπόθεση των διαδικασιών που απαιτούνται αλλά και των συντροφικών σχέσεων που μέσα στον αγώνα διαμορφώνονται (...)

(...) *Όσον αφορά τις φυλακές εδώ πέρα [Γρεβενά]* είναι υψίστης ασφαλείας, είναι καινούργιες, είναι πανομοιότυπες σε αρχιτεκτονική και σκεπτικό με τις φυλακές Μαλανδρινού και Δομοκού, είναι τα επονομαζόμενα από το σωφρονιστικό κώδικα καταστήματα κράτησης τύπου Γ'. Εδώ πέρα, παρόλο που επειδή είναι καινούργιος χώρος μπορεί να σου φαίνεται καθαρά ή να φαίνεται ότι δεν έχει πολλή υγρασία, ή να έχεις καλοριφέρ το βράδυ και ζεστό νερό κάποιες ώρες τη μέρα, το σκεπτικό είναι πολύ διαφορετικό από παλιότερες φυλακές. Τα κτίρια εδώ είναι πολύ χαμηλά ενώ οι τοίχοι είναι πάρα πολύ ψηλοί, ώστε να μην έχεις κανένα ερέθισμα. Δε βλέπεις τίποτα πέρα από τοίχους, συρματοπλέγματα, μπετόν και κάγκελα. Τα χρώματα της φυλακής είναι μόνο τρία, δεν υπάρχει τέταρτο χρώμα. Είναι το κίτρινο των τοίχων, το γαλάζιο των μεταλλικών κατασκευών, και γκρι το χρώμα του δαπέδου. Επίσης δεν υπάρχουν ήχοι, δεν υπάρχουν δηλαδή άλλοι ήχοι εκτός από αυτούς της φυλακής, λόγω της απομονωμένης τοποθεσίας της, ανάμεσα σε λόφους. Δεν υπάρχει κάποιος δρόμος έξω, ούτε κόσμος, ούτε κάποια πόλη. Στόχος αυτής της διαρρύθμισης της φυλακής και της έλλειψης εξωτερικών ερεθισμάτων είναι να κάνει το μυαλό σου να μη σκέφτεται κανονικά, όπως όταν ήσουν έξω. Επίσης είναι χωρισμένη σε δέκα πολύ μικρές πτέρυγες των 60 το πολύ 70 ατόμων και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να βλέπεις συνέχεια τον ίδιο κόσμο, έχει πολύ μικρά προαύλια και αυτή η στενότητα του χώρου σε κάνει να αισθάνεσαι συνέχεια εγκλωβισμένος. Αυτό το μοντέλο εγκλεισμού, με την παντελή έλλειψη εξωτερικών ερεθισμάτων έχει σαν αποτέλεσμα να εξοντώσει το μυαλό σου, την προσωπικότητά σου, να σε καθυποτάξει ψυχικά και συναισθηματικά, ακριβώς επειδή δεν έχεις κανένα άλλο ερέθισμα εκτός από αυτά της φυλακής. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να σε ταπεινώνει διαρκώς, να σε ισοπεδώσει, να μη μπορείς να βρεις κανένα κομμάτι σου, να μην είσαι ο εαυτός σου καμία στιγμή της καθημερινότητάς σου, με αποτέλεσμα να οδηγηθείς στα φάρμακα ή να κλειστείς στον εαυτό σου ή να γίνεις ρουφιάνος της υπηρεσίας, "Δικό μας" καθήκον, των κρατούμενων δηλαδή, είναι αυτή η πραγματικότητα να αντιστραφεί και αυτό γίνεται μόνο διαμορφώνοντας τις σχέσεις εδώ πέρα, επικοινωνώντας ουσιαστικά, και προσπαθώντας να αγωνιστείς ενάντια στις φυλακές. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, όχι μόνο για να επιβιώσεις απλά, αλλά για να επιβιώσεις και ως προσωπικότητα (...)

...Θα πω ένα πράγμα που νομίζω δεν είναι ιδιαιτερότητα των φυλακών, αλλά είναι αυτό που μου έκανε όταν πρωτοπήκα την μεγαλύτερη εντύπωση. Σε σχέση με τα φάρμακα. Εγώ θεωρούσα ότι θα μπω εδώ πέρα και θα πρέπει να αποκαλύψω σε κάποιο έντυπο την κατάσταση που επικρατεί και ξαφνικά εκεί που καθόμουνα το πρωί ακούω να φωνάζουν φάρμακα ή να φωνάζουν και το απόγευμα φάρμακα και κατάλαβα πως η κατάσταση είναι να τα δίνουν αφειδώς. Δηλαδή όποιος κρατούμενος πάει και ζητήσει φάρμακα του δίνουν ό,τι θέλει σε ό,τι ποσότητα θέλει, δηλαδή στην πτέρυγα τουλάχιστον το ένα τρίτο πηγαίνει και πίνει φάρμακα μεσημέρι-βράδυ, με αποτέλεσμα απλώς να φυτοζωεί. Παίρνει φάρμακα στις 10.30, με το που κλείσει η φυλακή στις 12 πέφτει και κοιμάται μέχρι τις τρεις που ανοίγει, περιφέρεται μετά λίγο δύο-τρεις ώρες, μετά ξαναπαίρνει πάλι φάρμακα και στις 8 που κλείνει η φυλακή πέφτει πάλι και κοιμάται μέχρι να ξανανοιξει. Δηλαδή είναι ένας τρόπος να διατηρείται εδώ πέρα η ηρεμία σε απόλυτο βαθμό και ταυτόχρονα ο κρατούμενος να έχει την ψευδαίσθηση ότι οι μέρες περνάνε, ο χρόνος φεύγει, κοιμόμαστε τουλάχιστον, ξεκουραζόμαστε. Είναι κάτι που γενικά δεν το περίμενα, μπορεί και από αφέλεια, περίμενα η κατάσταση να είναι πιο υπόγεια. Παρόλα αυτά είναι τελείως φανερό και χαρίζονται απλόχερα τα ψυχοφάρμακα εδώ πέρα...

κείμενα ή επιλογές κειμένων του Χρήστου Πολίτη  
στο [blogMareNostrum.wordpress.com](http://blogMareNostrum.wordpress.com)

